

สรุป การค้นพบ อภิปรายผลการวิจัย สรุปความและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือต้องการศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) และศึกษาถึงตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้ด้วย ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย ของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้เก็บข้อมูลด้วยการออกแบบสอบถาม ไปยังนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ในจังหวัดพระนคร และธนบุรี จำนวน 5 โรงเรียน ในแบบสอบถามนี้ได้ให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย พร้อมทั้งรวบรวมคะแนนที่นักเรียนได้ สอบได้วิชาภาษาไทย ชั้น ม.ศ. 5 เมื่อปีการศึกษา 2506 มาประกอบในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ออกแบบสอบถามในครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงและชายจากโรงเรียน ต่างๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรีคือ

1. โรงเรียนการช่างสตรีธนบุรี
2. โรงเรียนช่างกลปทุมวัน
3. โรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย
4. โรงเรียนบพิตรพิมุข
5. โรงเรียนพาณิชยการพระนคร

ผู้เขียนได้ส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 200 ชุด และนำกลับมาได้ครบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มีจำนวน 200 คน ข้อมูลที่ได้มานี้ผู้เขียนได้นำมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติต่อไปนี้

ก. เปรียบเทียบความแตกต่างของสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ระหว่างกลุ่ม โดยหาค่าอัตราส่วนวิกฤต

ข. หาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย กับตัวการที่เกี่ยวข้องในการเรียนภาษาไทย โดยวิธีหาค่า สัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ ชนิดมีนัยสำคัญ คอนตินเจนซี

ค. กำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05

จากผลการวิจัย ทำให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย และตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ)

สิ่งค้นพบที่สำคัญ

การวิจัยครั้งนี้ผู้เขียนได้พบว่า

1. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ได้คะแนนเฉลี่ย 67.5 และได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดังต่อไปนี้

1.1 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหญิง คือนักเรียนชาย เนื่องจากผลการเปรียบเทียบแสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

1.2 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนจำแนกตามกลุ่มอายุ ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก และความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ

1.3 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนจำนวน 5 โรงเรียน ที่เปรียบเทียบกันปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนพณิชยการพระนคร และโรงเรียน บพิตรพิมุข มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดี และดีกว่านักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ที่เปรียบเทียบกัน โรงเรียนการช่างสตรีชนบุรี มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ปานกลาง ส่วนนักเรียนโรงเรียนช่างกลปทุมวันและโรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่ค่อยดีนัก

2. สิ่งแวดล้อมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม พอสรุปได้ดังนี้

2.1 สิ่งแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากเป็น บุตรคนแรกและคนที่สอง มีจำนวนร้อยละ 45.6 นักเรียนส่วนใหญ่มีบิดา มารดาและ ปู่ ย่า ตายายเป็นไทยคือร้อยละ 59.5 การนับถือศาสนาปรากฏว่านักเรียนส่วนมาก นับถือศาสนาพุทธ ถึงร้อยละ 97 รายได้ของครอบครัว นักเรียนส่วนมากอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ประมาณเดือนละ 2400-3000 บาท เป็นจำนวนร้อยละ 34 การประกอบอาชีพของบิดา นักเรียนส่วนมากมีบิดาประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้าง เป็นจำนวน ถึงร้อยละ 56.5 การศึกษาของบิดาและมารดาส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา ทั้งคู่ เป็นจำนวนถึงร้อยละ 40.5 และ 56.5 ตามลำดับ นักเรียนส่วนมากพัก อาศัยอยู่กับบิดามารดาเป็นจำนวนร้อยละ 55.2 และส่วนมากมีเครื่อง โสตทัศนศึกษา ที่บ้านเพียงอย่าง เดียวเป็นจำนวนร้อยละ 35 นักเรียนส่วนมากจำนวนร้อยละ 71 มีค่าน้ำดื่มที่บ้าน 0-50 เล็ม ภาษาที่พูดส่วนมากพูดภาษาไทยภาคกลางมีจำนวนร้อยละ 83.5 ชนิดของภาษาพูดส่วนมากเป็นภาษาไทยมีจำนวนถึงร้อยละ 83.5 เช่นเดียวกัน

2.2 สิ่งแวดล้อมทางสังคม นักเรียนส่วนมากอยู่ในบริเวณย่านการค้ามีผู้น กกับคั้ง และอยู่ติดกับตลาด จำนวนร้อยละ 47 และมีสถานที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับกา

เรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น หองสมุด ร้านขายหนังสือ ฯลฯ. ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีบ้านอยู่ใกล้สถานที่ตั้งกล่าวเพียงแห่งเดียวเป็นจำนวนร้อยละ 31 ระดับการศึกษาของเพื่อนบ้าน ส่วนมากได้รับการศึกษาในระดับปานกลางประมาณร้อยละ 53 บุคคลต่างๆที่นักเรียนใกล้ชิดสนิทสนมมากที่สุดคือ มารดา เป็นจำนวนถึงร้อยละ 65 และบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียนนี้ส่วนมากชอบวิชาภาษาไทยปานกลางมีจำนวนถึงร้อยละ 80 โอกาสในการไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัว นักเรียนส่วนมากมีโอกาไปนานๆครั้ง เป็นจำนวน 47.5 การพบปะสนทนากับแขกในขณะอยู่บ้าน นักเรียนส่วนมากได้พบปะสนทนากันครั้งมีจำนวนร้อยละ 70 โรงเรียนที่นักเรียนได้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนมากเป็นโรงเรียนรัฐบาลในต่างจังหวัด เป็นจำนวนถึงร้อยละ 32

2.3 สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน นักเรียนส่วนมากมาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครและธนบุรีมีจำนวนถึงร้อยละ 49 และนักเรียนเห็นว่าครูภาษาไทย ส่วนมากมีวิธีการสอนดี ทำให้รู้สึกสนุกสนานและน่าสนใจ ได้เนื้อหาทันตามหลักสูตรมีจำนวนร้อยละ 63 ความรู้สึกที่มีต่อครูภาษาไทย นักเรียนส่วนมากรู้สึกว่าจะชอบความสามารถในการสอนของครู และชอบนิสัยของครูควมมีจำนวนถึงร้อยละ 69

3. การเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ)ปีการศึกษา 2506 นักเรียนส่วนมากชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย มากที่สุด เป็นจำนวนถึงร้อยละ 83.5 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของนักเรียนส่วนมากจัด 1-2 อย่างมีจำนวนร้อยละ 44 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมควมยาวนานๆครั้ง จำนวน ร้อยละ 31.5 ความเอาใจใส่ในการเรียนภาษาไทย นักเรียนส่วนมากเข้าเรียน ทุกครั้งมีจำนวน

ร้อยละ 82 เกี่ยวกับเรื่องทำการบ้านวิชาภาษาไทยนักเรียนส่วนมากทำการบ้าน
 ทุกครั้งเป็นจำนวนร้อยละ 54 ในการเตรียมตัวสอบไล่วิชาภาษาไทย นักเรียน
 ส่วนมากทบทวนวิชาภาษาไทยค่อนข้างมากเป็นจำนวนร้อยละ 43.5 ส่วนทัศนคติ
 ที่นักเรียนมีต่อข้อสอบไล่วิชาภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการที่ออกสอบในครั้งนั้น
 นักเรียนส่วนมากเห็นว่ามีความยากง่ายปานกลาง เป็นจำนวนร้อยละ 48 และเกี่ยว-
 กับเรื่องสุขภาพของนักเรียน ปรากฏว่าส่วนมากสุขภาพดี มีร่างกายแข็งแรงไม่เป็น
 อะไรเลย มีจำนวนถึงร้อยละ 65

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและ
 สังคมของนักเรียน กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยปรากฏผลดังนี้

4.1 สิ่งแวดล้อมทางบ้าน จากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าลำดับที่-
 นองไม่ได้เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้แต่อย่างใด
 เรื่องเชื้อชาติบรรพบุรุษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย
 น้อยมาก จากผลการเปรียบเทียบปรากฏว่านักเรียนที่มีบิดาหรือมารดาคนหนึ่งคนใด
 เป็นชาวต่างชาติเรียนภาษาไทยได้ดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดา หรือปู่ ย่า ตา
 ยายเป็นไทย เรื่องการนับถือศาสนาไม่เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา-
 ไทยของนักเรียนในชั้นนี้แต่อย่างใด ส่วนรายได้ในครอบครัวของนักเรียนมีความ
 สัมพันธ์กับการประกอบอาชีพของบิดาอย่างมีนัยสำคัญ และในขณะเดียวกันการมี
 เครื่องใช้ทัศนศึกษาในบ้านของนักเรียนก็มีความสัมพันธ์กับรายได้ในครอบครัว
 ของนักเรียน แต่ทั้งรายได้ในครอบครัวของนักเรียน การประกอบอาชีพของบิดา
 และการมีเครื่องใช้ทัศนศึกษาในบ้าน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา-
 ไทยไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญได้ จากผลการเปรียบเทียบแต่ละกลุ่มปรากฏว่ามาง

กลุ่มที่มีผลการเรียนต่างกัน คือนักเรียนที่มาจากครอบครัวซึ่งมีรายได้เฉลี่ย 1800-2400 บาท มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนกลุ่มอื่น การศึกษาของบิดาและมารดาของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาไทยน้อยมากแต่จากผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มปรากฏว่านักเรียนที่มีบิดาได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และมีชั้นมัธยมศึกษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษา ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีมารดาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีมารดาไม่ได้รับการศึกษา นอกจากนี้ชนิดของที่พักอาศัย การพูดภาษาไทยตามภาคต่างๆ ตลอดจนการพูดภาษาชนิดต่างๆที่บ้าน ก็ไม่ได้เป็นตัวการ ที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้ด้วย

4.2 สิ่งแวดล้อมทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย จากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า บริเวณที่พักอาศัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแล้วกลับปรากฏว่านักเรียนที่อยู่ในบริเวณห่างไกลจากชุมชนและอยู่ติดกับเรือสวนไร่นา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่อยู่ในบริเวณตัวเมือง และชานเมืองที่มีประชาชนได้รับการศึกษาสูง และมีฐานะคืออาศัยอยู่มาก ส่วนสถานที่สำคัญใกล้บ้าน การศึกษาของเพื่อนบ้าน ประเภทของบุคคลที่ใกล้ชิด ทัศนคติของผู้ใกล้ชิดที่มีต่อวิชาภาษาไทย การได้พบปะสนทนากับแขกของบิดามารดา และประเภทของโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก แต่จากผลการเปรียบเทียบปรากฏว่า นักเรียนที่มีโอกาสไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัว ทุกครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่นานๆไปครั้ง

4.3 สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน จากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยอย่างมาก แต่จากการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มปรากฏว่านักเรียนที่มาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในต่างจังหวัด ส่วนเรื่องวิธีการสอนของครู (ตามความเห็นของนักเรียน) และความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อครูภาษาไทยไม่ได้เป็นตัวการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยแต่อย่างใด

5. ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สอบอาชีวะ) ปีการศึกษา 2506 กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยปรากฏว่าการที่นักเรียนชอบเรียนวิชาต่างๆในหมวดภาษาไทยแตกต่างกันไป และเรื่องสุขภาพของนักเรียนไม่ได้เป็นตัวการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย แต่การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ความเข้าใจใ้ในการเรียนภาษาไทย และความเข้าใจใ้ทำการบ้านวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้อย่างมีนัยสำคัญ จากผลการเปรียบเทียบแต่ละกลุ่มปรากฏว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนซึ่งจัดกิจกรรมมากอบ้างมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากโรงเรียนซึ่งจัดกิจกรรมน้อยอย่างหรือไม่จัดเลย นักเรียนกลุ่มที่เขาเรียนวิชาภาษาไทยทุกครั้ง เรียนภาษาไทย ได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เขาเรียนทุกครั้ง และนักเรียนที่เอาใจใ้ทำการบ้านทุกครั้ง เรียนภาษาไทย ได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ทำการบ้านเกือบทุกครั้งหรือนานๆทำครั้ง นอกจากนั้นการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของนักเรียน การเตรียมตัวสอบใ้วิชาภาษาไทย และทัศนคติที่นักเรียนมีต่อข้อสอบใ้วิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย

แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแล้วปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม ทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง และนานๆครั้ง เรียนภาษาไทยได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่เคยร่วมในกิจกรรมเลย กลุ่มนักเรียนที่พบทวนวิชาภาษาไทยค่อนข้างมาก หรือพบทวนน้อยกว่า วิชาอื่น มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่พบทวนวิชาภาษาไทยน้อย นักเรียนที่มีความเห็นว่าข้อสอบไล่วิชาภาษาไทยมีความยากง่ายปานกลาง และค่อนข้างง่าย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบไล่วิชาภาษาไทยยากมาก

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ผู้เขียนได้ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลโดย สอดถามนักเรียนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของแต่ละคนตลอดจนนำคะแนนสอบไล่วิชา ภาษาไทยของนักเรียนที่สอบถามมาประกอบการวิเคราะห์ด้วย ฉะนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงมีตัวการบางอย่างที่อาจทำให้ผลการวิจัยบกพร่อง คือความเชื่อถือของคำตอบ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจในแบบสอบถาม และความตั้งใจตอบของนักเรียน ตลอดจนความเชื่อถือได้ของคะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทย แต่อย่างไรก็ดีผู้เขียนเชื่อว่าข้อมูลที่ ได้ในครั้งนี้มีประสิทธิภาพที่เชื่อถือสมควรที่เชื่อถือ ทั้งนี้เพราะ

1. นักเรียนในโรงเรียนต่างๆที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 โรงเรียน ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แบบสอบถามที่นำไปสอบถามนักเรียนได้ครบทั้ง 200 ชุด และเนื่องผู้เขียนได้ไปควบคุมเอง นักเรียนจึงตอบแบบสอบถามทุกข้อ ได้ถูกต้อง ไม่มีการเว้นว่างไว้มั่วแต่ขอเดียว

2. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยที่ได้จากผลการสอบไล่ของนักเรียน
 ในชั้นนี้เป็นที่น่าเชื่อถือได้ เพราะข้อสอบชั้น ม.ศ.5 นั้นเป็นของกระทรวงศึกษา-
 ธิการซึ่งออกข้อสอบ กำหนดการสอบ ตลอดจนตรวจให้คะแนน เองเหมือนกันหมด
 ทุกโรงเรียนทั่วประเทศไทย ทั้งสายสามัญและสายอาชีพ การใช้คะแนนจากผล
 การสอบแบบนี้ได้มีผู้นำมาใช้วิจัยในการศึกษาบ้างแล้ว คือเมื่อ พ.ศ. 2504
 อาจารย์ภิญโญ สาร¹² ได้นำผลการสอบชั้นเตรียมอุดมศึกษามาวิจัยเพื่อหาความ
 สัมพันธ์กับผลการสอบในชั้นอุดมศึกษา

3. ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบถามครั้งนี้ได้ ในขณะที่เด็กเรียนอยู่ในชั้น
 ม.ศ.6 แล้ว จะไม่ทำให้ผลที่ได้บกพร่องแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะแบบสอบถาม
 ไม่ได้เป็นประเภททดสอบความรู้ แต่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของ
 นักเรียน และการเรียนภาษาไทยในชั้น ม.ศ.5 ที่นักเรียนได้เรียนมาเมื่อไม่นาน
 เด็กจึงสามารถจดจำได้ และในการตอบแบบสอบถามนี้ ผู้เขียนได้พยายามเน้น
 ให้เด็กตอบตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด ฉะนั้นข้อมูลที่ได้จึงไม่บกพร่องมากนัก
 นอกจากมีบางเรื่องที่สอบถาม เช่น เรื่องเชื้อชาติ ศาสนา และภาษาพูด ได้จำนวน
 กลุ่มตัวอย่างไม่เป็นสัดส่วนที่ดี ทั้งนี้เพราะจำกัดสถานที่ศึกษาเฉพาะในจังหวัด
 พระนครและธนบุรีเท่านั้น จึงไม่สามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างให้มีสัดส่วนที่ดีได้อย่าง
 เหมาะสมทุกเรื่อง ข้อมูลที่ได้ส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ พูดภาษา
 ไทยภาคกลาง และชนิดของภาษาถิ่นเป็นภาษาไทย ผลที่ได้ในการวิเคราะห์ก็อาจ
 บกพร่องไปบ้าง แต่คงไม่มากนักเมื่อเทียบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องอื่นยังมีอีกมาก
 ที่เห็นว่าไม่ได้บกพร่องแต่อย่างใด

4. การวิจัยเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีผู้ใดได้วิจัยมาก่อน แต่ก็มีบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน และมีผลการวิจัยที่ตรงกันบาง เช่น

ก. เรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ปรากฏว่านักเรียนหญิงเรียนภาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนชาย ซึ่งตรงกับการค้นพบของกองการวิจัย กรมวิชาการ¹³ ที่กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าของเด็กชาย

ข. เกี่ยวกับเรื่องทัศนคติที่นักเรียนมีต่อวิชาต่างๆ ในหมวดภาษาไทย ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากชอบเรียนวิชาวรรณคดี เป็นจำนวนถึงร้อยละ 83.6 นับว่าตรงกับผลการวิจัยของลัดดา อัมประภา¹⁴ ที่ได้พบว่า นักเรียนโรงเรียนพาณิชย์การส่วนมากชอบเรียนวิชาวรรณคดี มากกว่าวิชาหลักภาษา และการใช้ภาษา

ค. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ ที่เปรียบเทียบกันปรากฏว่านักเรียนโรงเรียนพาณิชย์การพระนครและโรงเรียนบพิตรพิมุขมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่าโรงเรียนอื่นในกลุ่มที่เปรียบเทียบ ส่วนนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย และโรงเรียนช่างกลปทุมวันมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่ค่อยดี การที่เป็นเช่นนั้นคงจะเนื่องมาจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาคอนพลายสายอาชีพแต่ละโรงเรียนเรียนวิชาศัพท์ที่แตกต่างกัน บางโรงเรียนเรียนวิชาศัพท์ที่สัมพันธ์กับภาษาไทยน้อยไป สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยจึงไม่ค่อยดี เช่นโรงเรียนช่างกลปทุมวัน หรือโรงเรียนก่อสร้าง เป็นต้น

¹³

กองการวิจัย กรมวิชาการ "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดสุราษฎร์ธานี"

¹⁴

ลัดดา อัมประภา "ทัศนคติของนักเรียนพาณิชย์การต่อวิชาภาษาไทย"

ส่วนโรงเรียนบพิตรพิมุข หรือโรงเรียนพาดิษยการ วิชาที่ที่เรียนส่วนมากสัมพันธ์
กับวิชาที่เรียนทางคานภาษาโดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ซึ่งตรงกับที่ ลักดา อิมประกา¹⁵
ได้ทำการวิจัยไว้โดยกล่าวว่า นักเรียนพาดิษยการส่วนมากเห็นว่าวิชาภาษาไทยมี
ประโยชน์ และสัมพันธ์กับวิชาชีพแขนงวิชาเลขานุการมากที่สุด.

5. การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายสายอาชีพ ซึ่งเป็นเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทยของเด็กวัยรุ่นนี้ ยังไม่มีผู้ใดได้
ทำการวิจัยมาก่อน ส่วนมากมักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทยของเด็กใน
ชั้นประถมศึกษา ฉะนั้นผลการวิจัยในครั้งนี้จึงแตกต่างไปจากผลการวิจัยของผู้
อื่น โดยเฉพาะผลการวิจัยของ สวัสดิ์ ประทุมราช¹⁶ ที่ได้พบว่าสัมฤทธิ์ผลในการ
อ่านภาษาไทยของเด็ก ในชั้นประถมศึกษามีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของเด็กที่เกี่ยวข้อง
ของกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในเรื่องต่างๆ เช่น รายได้ในครอบครัว เครื่อง
โสตทัศนศึกษา อุปกรณ์ไฟฟ้า จำนวนหนังสือที่อ่านในบ้าน ลำดับบุตร ตลอดจนอายุ
ส่วนความสามารถในการอ่านของเด็กหญิงและชายไม่ต่างกัน นั้นนับว่าไม่ตรงกับผล
การวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ภาษาไทยของเด็กวัยรุ่นส่วนมากมีความ
สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมน้อยมาก และความ
สามารถในการเรียนรู้ภาษาไทยระหว่างเด็กหญิงกับชาย ก็ต่างกันด้วย จึงนับว่าการเรียน
ภาษาไทยของเด็กในชั้นประถมศึกษากับเด็กในชั้นมัศึกษามีตัวการที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนรู้ภาษาไทยไม่เหมือนกันทุกอย่างเสมอไป ผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีบางเรื่อง

¹⁵ "เรื่องเดียวกัน"

¹⁶ Pratoomraj, A. Study of Reading Skills of Childrens
in Some Elementary Schools

ไม่เหมือนกับผลการวิจัยอื่นที่เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนในวัยเด็ก

6. ผลการวิจัยครั้งนี้มีบางเรื่องที่น่าสนใจและควรแก่การศึกษาคนคว้าต่อไป อย่างยิ่ง คือเกี่ยวกับเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่มีบรรพบุรุษเป็นชาวต่างชาติ กับที่เป็นผู้พลัด จากผลการวิจัยนี้ปรากฏว่านักเรียนที่มีบิดา หรือ มารดาคนหนึ่งคนใดเป็นชาวต่างชาติ เรียนภาษาไทยได้ดีกว่าที่มีบิดามารดาเป็นฝรั่ง หรือ ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นไทย การที่เป็นเช่นนั้นอาจจะเนื่องมาจากพวกเด็กลูกครึ่งส่วนมาก ที่เข้าศึกษาต่อมักเป็นพวกที่เรียนหนังสือจริงจังถ้าเรียนไม่ดี ก็มักประกอบอาชีพอย่างอื่น พวกที่เขาเรียนจึงมีจำนวนน้อยและเป็นพวกที่เรียนดีจริงๆ เด็กไทยส่วนมาก เขาเรียนหนังสือไม่ค่อยนิยมการ ประกอบอาชีพแต่เด็ก จำนวนที่เขาเรียนคือจึงมี มากและมีทั้งที่สติปัญญาดีและไม่ดีปนกันก็ได้ ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงข้อสันนิษฐาน อย่างหนึ่งเท่านั้น ถ้าได้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะก็จะช่วยให้ทราบถึง สาเหตุที่แท้จริงได้ นอกจากนี้เกี่ยวกับเรื่องประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปรากฏว่านักเรียนชั้น ม.ศ. 6 (สายอาชีพ) ส่วนมากมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญทั้งสิ้น ส่วนเด็กที่มาจากสายอาชีพมีน้อยมาก การที่เป็นเช่นนั้น อาจจะเนื่องมาจากจำนวนนักเรียนสายสามัญมีมากกว่าสายอาชีพ หรือเป็นเพราะ นักเรียนสายอาชีพมีความรู้คู่เด็กสายสามัญไม่ได้ เวลาสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อใน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ จึงปรากฏว่าเด็กนักเรียนส่วนมากมาจากสายสามัญ แทนที่จะมาจากสายอาชีพโดยตรง จากผลการวิจัยที่กล่าวนี้จึงเป็นเรื่องน่าคิด ควรแก่ การศึกษาค้นคว้าต่อไปอย่างมากทีเดียว.

สรุปความ

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และชนบุรี พอสรบได้ดังนี้

1. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ส่วนมากไต่คะแนนค่อนข้างดี คือไต่คะแนนเฉลี่ยประมาณ 67.5 นักเรียนหนึ่งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนชาย แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างอายุ สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้ไม่ต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ 5 โรงเรียน ปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนพาณิชยการพระนครศรีอยุธยาและนักเรียนโรงเรียนสตรีจอมไต่คะแนนภาษาไทยดีกว่านักเรียนอีก 3 โรงเรียน

2. สิ่งแวดล้อมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากเป็นบุตรคนโต มีเชื้อชาติไทยและนับถือศาสนาพุทธ มีรายได้ในครอบครัวค่อนข้างสูง การศึกษาของบิดามารดาส่วนมากอยู่ในระดับประถมศึกษา ทั้งคู่ บ้านที่พักอาศัยส่วนมากเป็นบ้านของบิดามารดา นักเรียนพูดภาษาไทยและภาษาภาคกลางเป็นส่วนใหญ่ บริเวณบ้านที่อยู่ โดยมากเป็นย่านการค้า มีผู้คนคับคั่ง และอยู่ติดกับตลาด มีสถานที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย เช่น หอสมุด ร้านขายหนังสือ โรงพิมพ์ ฯลฯ อยู่ใกล้บ้านน้อยแห่งมาก มีเครื่องโสตทัศนศึกษา และหนังสือสำหรับอ่านที่บ้านค่อนข้างน้อย การศึกษาของเพื่อนบ้านก็อยู่ในระดับปานกลาง บุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับนักเรียนมากที่สุดคือมารดา ซึ่งมีทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยคือชอบวิชาภาษาไทยในระดับปานกลาง นักเรียนส่วนมากมีโอกาสไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัวนานๆครั้ง และการได้พบปะสนทนากับแขกของบิดามารดา

ที่บ้านนานาครั้ง เช่นเดียวกัน ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนส่วนมากมาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ และมาจากโรงเรียนรัฐบาล เกี่ยวกับเรื่องครูภาษาไทย นักเรียนส่วนมากเห็นว่าครูภาษาไทยที่สอนในชั้น ม.ศ.5 มีวิธีการสอนดี ทำให้รู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ และได้เนื้อหาทันตามหลักสูตร และส่วนมากรู้สึกชอบความสามารถในการสอนและชอบนิสัยของครูทวบ

3. การเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นม.ศ.5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 นักเรียนส่วนมากชอบเรียนวิชาวรรณคดี การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาภาษาไทยในโรงเรียนต่างๆส่วนมากจัดเพียงไม่กี่อย่าง และนักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อยมาก นักเรียนส่วนมากเข้าเรียนวิชาภาษาไทย และทำการบ้านทุกครั้ง ในการเตรียมตัวสอบไล่ นักเรียนจำนวนมากทบทวนวิชาภาษาไทยค่อนข้างมาก และส่วนใหญ่มีความเห็นว่าข้อสอบไล่วิชาภาษาไทยมีความยากง่ายในระดับปานกลาง เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพส่วนมากมีร่างกายแข็งแรงไม่ค่อยหยุดเรียนมากนัก

4. สภาพแวดล้อมซึ่งเกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มปรากฏว่าที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญคือ

ก. กลุ่มนักเรียนที่มีบิดาหรือมารดาคนหนึ่งคนใดเป็นชาวต่างชาติมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบิดา มารดา เป็นคนไทย

ข. กลุ่มนักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้เดือนละ 1800-2400 บาท มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มอื่น

ค. กลุ่มนักเรียนที่มีบิดาได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและมัธยม

ศึกษามีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษา

ง. กลุ่มนักเรียนที่มีมารดาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีมารดาไม่ได้รับการศึกษา

จ. นักเรียนที่มีบ้านอยู่ในบริเวณห่างไกลจากชุมชน และอยู่ติดกับเรือสวนไร่นา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่อยู่ในบริเวณตัวเมืองหรือชานเมืองซึ่งมีประชาชนได้รับการศึกษาสูงหรือมีฐานะดี

ฉ. นักเรียนที่มีโอกาสไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัวทุกครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่นานๆไปครั้ง

ช. นักเรียนที่มาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร และชลบุรี มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในต่างจังหวัด

๕. เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน ชั้น ม.ศ.๕ (สายอาชีพ) ปีการศึกษา ๒๕๐๖ มีตัวการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยคือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ความเอาใจใส่เข้าเรียนวิชาภาษาไทย และความเอาใจใส่ในการทำการบ้านวิชาภาษาไทย นอกจากนี้ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มปรากฏผลดังนี้คือ

ก. นักเรียนที่มาจากโรงเรียนซึ่งจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยมากอย่างมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากโรงเรียนซึ่งจัดน้อยอย่าง

ข. นักเรียนที่เข้าเรียนวิชาภาษาไทยทุกครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มที่ไม่เข้าเรียนทุกครั้ง

ค. กลุ่มนักเรียนที่เอาใจใส่ทำการบ้านทุกครั้งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่ทำการบ้านเกือบทุกครั้งหรือนานๆทำครั้ง

ง. กลุ่มนักเรียนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ทุกครั้งเกือบทุกครั้ง หรือนานๆครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยรวมเลย

จ. กลุ่มนักเรียนที่ทบทวนวิชาภาษาไทยก่อนสอบค่อนข้างมาก หรือทบทวนน้อยกว่าวิชาอื่น มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มที่ ทบทวนวิชาภาษาไทยน้อยมาก

ฉ. กลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบได้วิชาภาษาไทยมีความยากง่ายปานกลาง และค่อนข้างง่าย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบได้วิชาภาษาไทยยากมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการค้นพบเกี่ยวกับเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ทำให้ผู้เขียนมีความเห็นที่จะเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ครูภาษาไทยควรคำนึงถึงความสำคัญ ของงานนักเรียนให้มาก การปรับปรุงการเรียนการสอน นอกจากครูจะต้องปรับปรุงตนเอง ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทยเป็นอย่างดีแล้ว ครูควรจะได้เข้าใจถึงธรรมชาติและ ความต้องการของนักเรียนอีกด้วย การสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพนั้นเป็นการสอนนักเรียนที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น มีร่างกายเจริญเติบโตเต็มที่ มีอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดรุนแรง ชอบแสดงความคิดเห็น มีความคิดริเริ่ม ชอบ

ใช้เหตุผล รักอิสระ ไม่ชอบการบีบบังคับ ครูจึงควรสนใจหมั่นศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวของ เด็กวัยนี้ไว้ เพื่อจะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย ในชั้นที่ตนสอนให้เหมาะสมกับความต้องการ และความสนใจของเด็ก เช่นครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำงานเป็นหมู่ ได้แสดงความเห็นและแสดงความคิดริเริ่ม มีความรับผิดชอบในงานที่ทำ ฯลฯ นอกจากนี้ครูควรจะได้เข้าใจถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนที่เรียนในชั้นเดียวกัน มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยต่างกัน เนื่องมาจากสติปัญญา ความสามารถ ทัศนคติ ความสนใจ ความถนัด ความธรรมชาติ สุขภาพของร่างกาย ตลอดจนประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อมของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ในการสอนภาษาไทยครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำงานตามความถนัดและความสนใจ เมื่อเห็นว่านักเรียนคนใดมีความถนัดในด้านการพูด ครูก็ควรส่งเสริมให้หนักไปทางเป็นนักโต้วาที นักปาฐกถา ฯลฯ นักเรียนคนใดมีความถนัดในด้านแต่งคำประพันธ์ หรือในด้านใดๆก็ตามครูก็จะต้องให้ความช่วยเหลือเด็กนั้นๆเป็นพิเศษ เป็นรายๆไปนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ทั้งนี้จะได้ช่วยให้เด็กได้สนใจในบทเรียนมากขึ้น

2. ครูควรสนใจเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยและตัวการที่เกี่ยวข้อง คณะนวิชาภาษาไทยเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้ครูได้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนและตัวการต่างๆ ในการสอนภาษาไทยนอกจากครูจะใช้คะแนนเป็นเครื่องวัดการสอไตตคกของนักเรียนแล้ว ยังใช้เป็นเครื่องวัดระดับความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนด้วย ซึ่งอันนี้อาจนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยได้ก็คือจะช่วยให้ครูได้ทราบถึงพื้นฐานความรู้ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนทั้งชั้น ว่าเป็นอย่างไร นักเรียนแต่ละคนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยหรือไม่ อย่างไร โยงไปถึงตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนใน

ในชั้นที่สอนอีกทางหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยไต่มาอีก นอกจากนั้นครูยังจะได้ทราบถึงความสามารถในการสอนของตน ตลอดจนขอพบพร่องว่าเป็นอย่างไร แล้วจะได้หาทางแก้ไขต่อไป ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่าตัวการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นม.ศ. 6 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ได้แก่การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย การทำควมบ้านวิชาภาษาไทย และความเอาใจใส่เข้าเรียนวิชาภาษาไทย ทั้งนี้ นับว่าตัวการดังกล่าวเป็นปัจจัยในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้ซึ่ง เป็นเด็กวัยรุ่นอย่างสำคัญ การที่จะให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพที่ดี ครูจึงควรต้องคำนึงถึงตัวการที่เกี่ยวข้องนี้ไว้สำหรับพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

3. ครูภาษาไทยควรเอาใจใส่ในการเข้าเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในชั้นที่สอนอยู่เสมอ การเรียนของนักเรียนในระดับนี้ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของนักเรียนเอง เป็นสำคัญ เฉพาะวิชาภาษาไทยจึง เป็นวิชาที่กะจะหาเป็นคองใช้ เวลาว่าง สำหรับฝึกฝนมาก ถ้านักเรียนขาดความเอาใจใส่ไม่เข้าเรียนให้สม่ำเสมอ ความสามารถในการเรียนรู้อย่างจะสูงนักเรียนที่เอาใจใส่เข้าเรียนเป็นประจำไม่ไ้ การที่นักเรียนไม่เอาใจใส่เข้าเรียนวิชาภาษาไทย อาจเกิดได้ทั้งในคานครูและในคานนักเรียนเอง กล่าวคือครูสอนไม่ดี ครูและนักเรียนไม่ทั่วถึง หรือนักเรียนเอง มีทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยและต่อครูผู้สอนไม่ดี ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนก็ได้ ฉะนั้นในการแก้ไขเรื่องนี้ครูจำเป็นต้องแก้ปัญหาจากหลายคานประกอบกัน และขอสำคัญที่ครูอาจแก้ปัญหาได้ที่ดีที่สุดก็คือ การปรับปรุงตนเองให้มี ความรู้ความสามารถในการสอนวิชาภาษาไทย พยายามปรับปรุงวิธีการสอน

ของคนให้นักเรียนได้รู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ รู้จักใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนได้อย่างเหมาะสม เรื่อง อุปกรณ์นี้มีความสำคัญในอันที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและเข้าใจบทเรียนได้เป็นอย่างดี อุปกรณ์ที่ครูภาษาไทยควรรู้ประกอบการสอนได้แก่

ก. หนังสือประกอบบทเรียน ในการสอนภาษาไทยครูจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับหนังสืออ่านประกอบเป็นอย่างดี ว่าควรให้นักเรียนได้อ่านหนังสือเรื่องใดบ้างจึงจะเหมาะสม รู้จักชักจูงให้เด็กสนใจโดยการเล่าเรื่องย่อให้ฟัง เขียนวิจารณ์เรื่อง เป็นการแนะนำให้เด็กสนใจ ตลอดจนรวบรวมรายชื่อหนังสือขึ้นว่ามีอะไรบ้างสำหรับให้นักเรียนได้ค้นคว้าเพิ่มเติมโดยขอความร่วมมือจากบรรณารักษ์ ให้ช่วยจัดหา มาไว้ในห้องสมุด หรือร่วมกับนักเรียนจัดทำมุมหนังสือขึ้นในห้องเรียนก็ได้

ข. แผนป้ายนิเทศ ใช้สำหรับศึกษาภาพต่างๆหรือคิดข้อความเกี่ยวกับเหตุการณ์ และบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สอน หรือคิดบทความ คำขวัญ คติพจน์ สุภาษิต บทรอยกรอง ฯลฯ

ค. อุปกรณ์เกี่ยวกับโสตทัศนศึกษา ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องเล่นจานเสียง วิทยุ ภาพนิ่ง ภาพยนตร์ โทรทัศน์ โทรทัศน์ ฯลฯ อุปกรณ์เหล่านี้นับว่าเป็นประโยชน์สำหรับช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจและสนใจในบทเรียนได้มาก การสอนอ่านทำนองเสนาะ ถ้าครูไม่สามารถอ่านเป็นตัวอย่างให้นักเรียนฟังได้ก็ใช้เครื่องบันทึกเสียงและวิทยุแทนได้ นอกจากนี้ยังใช้เป็นเครื่องช่วยในการฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้เป็นอย่างดี ครูภาษาไทยจึงควรนำมาใช้ประกอบการสอน โดยอาศัยความร่วมมือจากครูใหม่เกี่ยวกับเรื่องงบประมาณสำหรับซื้ออุปกรณ์เหล่านี้

ง. ภาพเขียนหรือภาพถ่ายที่เกี่ยวข้องกับวิชาวรรณคดี เป็นสิ่งที่ครูและนักเรียนอาจารย์ร่วมกันทำขึ้น หรือจัดหามาได้โดยง่าย จะเป็นประโยชน์ช่วยในการสอนภาษาไทยได้มาก

จ. ของจริงและของจำลอง ในการสอนวิชาภาษาไทยครูควรเลือก
 หมายมาให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะสอน ดึงใช้ประกอบการสอนได้เป็นอย่างดี

นอกจากเรื่องอุปกรณ์แล้ว ครูควรปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้และวัยของเด็กด้วย เช่น การจัดให้เด็กโตทำงานเป็นหมู่ การรายงานหน้าชั้นเรียน การจัดอภิปรายในห้องเรียน การแสดงละคร ตลอดจนได้แสดงความคิดเห็นต่างๆ กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้เด็กเรียนรู้สนุกสนาน น่าสนใจ เกิดความเอาใจใส่ในบทเรียน และในการเรียนภาษาไทย ไม่คิดหลีกเลี่ยงการเข้าเรียนหรือไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในเวลาเรียน การจัดกิจกรรมจะทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนอยู่ตลอดเวลา นับว่ามีประโยชน์ในเรื่องการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง

4. ครูภาษาไทยควรมีวิธีการที่จะให้เด็กทำที่บ้านวิชาภาษาไทย เพื่อช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนดีขึ้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาต้องอาศัยการฝึกฝนให้มากเป็นสำคัญ ปัญหาที่นักเรียนไม่ทำการบ้านวิชาภาษาไทยมักจะมีข้ออ้างว่าไม่มีเวลา การบ้านยากเกินไป หรือครูให้การบ้านมากเกินไป เป็นต้น วิธีที่จะแก้ไขให้นักเรียนได้ทำการบ้านอยู่เสมอควรจะเป็นดังนี้

ก. ครูควรวางแผนงานที่จะให้นักเรียนทำตั้งแต่เริ่มเตรียมการสอน ระยะยาวตลอดปีว่าจะให้นักเรียนได้ทำงานอะไรบ้าง ใช้เวลานานเท่าไรเพื่อให้นักเรียนจะได้เตรียมตัวล่วงหน้า และกำหนดวันส่งไว้ให้นักเรียนรู้ด้วย

ข. การบ้านที่ให้นักเรียนทำ ควรเป็นงานที่ตรงกับความสนใจและไม่ยากเกินไป เช่น ให้เด็กทำสมุดภาพ เขียนบรรยายภาพ ทำสมุดบันทึกประจำวัน รวบรวมสุภาษิต หรือข้อความที่ไพเราะ สะสมภาพในวรรณคดี เขียนเรียงความเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนชอบ ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการใช้ภาษา ฯลฯ

ค. การบ้านที่ให้นักเรียนทำไม่ควรมากเกินไป ควรเป็นงานที่เด็กสนใจและไม่ยาก ก่อนให้งานครูต้องสำรวจดูเวลาว่างของเด็กว่าเป็นอย่างไร นักเรียนคงทำการบ้านวิชาอื่นมากน้อยเพียงไร และควรจะให้ทำการบ้านวิชาภาษาไทยประมาณเท่าไร จึงจะเหมาะสมไม่มากเกินไป

ง. ครูควรตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของการบ้านที่ให้นักเรียนทำ และแนะนำนักเรียนในการทำตั้ง เป็นส่วนรวมและเป็นรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบถึงผลงานที่ตนทำว่าเป็นอย่างไร จะได้นำมาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

จ. ครูควรกำหนดให้คะแนนจากการบ้านที่ให้นักเรียนทำทุกครั้งสำหรับเป็นคะแนนเก็บไว้รวมกับคะแนนสอบด้วย นักเรียนจะได้ไม่หลีกเลี่ยงหนีทำการบ้านอยู่เสมอ

๕. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ริเริ่มเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยขึ้นในโรงเรียน ปัจจุบันโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนมากได้จัดสถานักเรียนขึ้น ซึ่งประกอบด้วยชุมนุมต่างๆ เช่นชุมนุมกีฬา ชุมนุมวิทยาศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย ฯลฯ การจัดตั้งชุมนุมภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งที่ครูภาษาไทยควรสนับสนุนให้มีกิจกรรมหลายประเภท เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษามากขึ้น เช่นการอภิปราย การโต้วาที การแสดงละคร การทัศนศึกษา การประกวดเรียงความ การแต่งคำประพันธ์ การเล่นสัทวา คอกสรวบ และเพลงพื้นเมือง การจัดทำนิตยสารเกี่ยวกับภาษาไทย ฯลฯ ครูจะต้องให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้อยู่เสมอ และถ้าได้จัดกิจกรรมหลายประเภทนักเรียนก็จะได้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยได้มากขึ้น สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยก็จะดีขึ้นด้วย

6. ครูควรสนใจเรื่องสภาพแวดล้อมของนักเรียน การเรียนภาษาไทย มีใช้เรียนเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น แต่นักเรียนยังมีทางได้เรียนรู้จากสังคมที่เกี่ยวข้องของอยู่ด้วย ในห้องเรียนจะพบว่านักเรียนบางคนเรียนภาษาไทยได้ดี แต่บางคนเรียนไม่ดี ถ้าครูได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของนักเรียน เช่นนักเรียนที่เรียนภาษาไทยไม่ดี เป็นตัวมาจากบ้านที่บิดามารดาไม่ได้รับการศึกษา หรือใช้ภาษาพูดที่ไม่เหมาะสมและถูกต้องกับนักเรียนอยู่เสมอ ครูก็จะแก้ไขจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับนักเรียนได้มากขึ้น คือฝึกให้นักเรียนได้รู้จักใช้ภาษาไทยที่ดี และถูกต้องกับครู และเพื่อนที่โรงเรียนเป็นการทดแทน สภาพแวดล้อมของนักเรียน เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยได้มาก

7. โรงเรียนเป็นสถานที่ที่นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาให้ดีและถูกต้อง ทางโรงเรียนจึงควรร่วมมือในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย ช่วยให้นักได้มีประสบการณ์ในการคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง และครู อาจารย์ เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดีอยู่เสมอ ส่งเสริมการจัดตั้งกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาไทย จัดหาสื่ออุปกรณ์การสอนวิชาภาษาไทย จัดตั้งห้องสมุด และอำนวยความสะดวกในการให้นักเรียนยืมหนังสือไปอ่านตลอดจนจัดนิทรรศการต่างๆ เกี่ยวกับภาษาไทยขึ้นในโรงเรียน นอกจากนี้ครูใหญ่ยังมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการสอนภาษาไทยได้หลายทาง เช่น จัดหาครูภาษาไทยที่ดี มีความสามารถและเหมาะสมมาสอน คัดต่อขอความร่วมมือจากศึกษานิเทศก์ให้มาช่วยแนะนำเรื่องการเรียนการสอนภาษาไทยขึ้นในโรงเรียน ส่งครูภาษาไทยไปอบรมวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเหล่านี้เป็นต้น การเรียนภาษาไทย นอกจากนักเรียนได้ความรู้จากครูภาษาไทยแล้ว นักเรียนยังมีโอกาสเรียนภาษาไทยจากครูที่สอนวิชาอื่นๆ ในโรงเรียนอีกด้วย ครูใหญ่จึงควรขอความร่วมมือจากครูทุกคนในโรงเรียนถึงเรื่องการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องกับนักเรียน ถ้าโรงเรียนและ

ครูใหญ่ให้ความร่วมมือดังกล่าว ก็จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีสัมฤทธิ์ผล
ดียิ่งขึ้น

8. ผู้บริหารการศึกษา โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่กรมอาชีวศึกษาควรตระหนัก
ถึงเรื่องการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ
ให้มากขึ้น จากผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนในโรงเรียนที่เรียนวิชาชีพไม่เหมือนกัน
มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยต่างกัน คือนักเรียนในโรงเรียนซึ่งมีวิชาชีพสัมพันธ์
กับวิชาภาษาไทยน้อย ได้แก่โรงเรียนช่างกลหรือโรงเรียนก่อสร้าง ฯ มีสัมฤทธิ์ผล
ในการเรียนภาษาไทยไม่เท่าที่ควร ส่วนโรงเรียนพาณิชยฯ และโรงเรียนบริหาร-
การมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดี เนื่องจากวิชาชีพที่เรียนมีความสัมพันธ์กับ
วิชาภาษาไทยมาก ฉะนั้นถ้าได้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับ
วิชาชีพของแต่ละแผนกก็จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนได้มาก เช่นนักเรียนที่เรียนแผนก
การช่างสตรี ก็ควรให้เรียนวิชาภาษาไทยที่สัมพันธ์กับวิชาชีพในแผนกการช่างสตรี
หนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านประกอบ และเนื้อหาวิชาภาษาไทยก็ควรให้เป็น
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพแผนกนี้ คืออาจจะให้นักเรียนการช่างสตรี เรียนวรรณคดีเกี่ยว-
กับเรื่อง คำสำหรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์ พระราชนิพนธ์สิบสองเดือน กุณณาสนนอง สุภา-
นิศสนนอง ฯลฯ การใช้ภาษาก็ควรฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับวิชา-
ชีพ เช่นให้เขียนบรรยายวิธีทำอาหาร ได้วิจารณ์การแต่งกายของสตรีไทย ฯลฯ
ส่วนนักเรียนที่เรียนวิชาชีพแผนกอื่นก็ควรปรับปรุงหลักสูตร ให้สัมพันธ์กับวิชาชีพแต่ละ
แผนกแตกต่างกันไป

เนื่องจากวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับนักเรียนไทย
ทุกคน ไม่ว่าจะได้เรียนระดับใดก็ควรจะได้เรียนภาษาไทยให้มีความรู้สูงควบคู่กันไปกับ
วิชาชีพที่ตนถนัดจึงจะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า

นักเรียนส่วนมากที่เรียนวิชาชีพซึ่งไม่สัมพันธ์กับภาษาไทย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่ดีพอ นอกจากนี้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยต่างๆซึ่งเรียนวิชาชีพที่ไม่มีภาษาวิชาภาษาไทยอยู่ในหลักสูตรก็ไม่ได้เรียนภาษาไทย ถึงแม้จะมีความรู้ในคำวิชาชีพที่เรียนเป็นอย่างดี แต่ขาดความรู้ทางด้านภาษาไทย เมื่อออกไปประกอบอาชีพได้ก็ติดต่อสื่อสารกับคนภายนอก ก็ไม่สามารถที่จะใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง บางครั้งต้องใช้ภาษาต่างประเทศแทนภาษาไทยก็มีอยู่ไม่น้อย ดังนั้นในการปรับปรุงหลักสูตรผู้บริหาร การศึกษาจึงควรคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มาก พยายามให้การเรียนในชั้นอุดมศึกษาได้มีวิชาภาษาไทยอยู่ด้วย ส่วนเนื้อหาวิชาภาษาไทยนั้นก็ควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาชีพที่เรียน ความแตกต่างเกี่ยวกับเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแต่ละแบบจะทำให้หมดไป และช่วยให้นักเรียนได้มีความรู้ความสามารถในการเรียนภาษาไทยดีขึ้น

อันึ่งจากผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนซึ่งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนชาย ฉะนั้นในการปรับปรุงหลักสูตรจึงควรคำนึงถึงเรื่องเพศด้วย ว่านักเรียนแบบใดเป็นหญิง แบบใดเป็นชาย หรือ สหศึกษา ฯลฯ เพื่อจะได้กำหนดเนื้อหาวิชาได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๑. บ้านและชุมชนควรให้ความร่วมมือส่งเสริมการใช้ภาษาไทยที่ดี บ้านนับเป็นสถานที่ซึ่งมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของนักเรียนในวัยเด็กเป็นอย่างยิ่ง บิดามารดาจึงควรคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มาก กล่าวคือพยายามใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเปิดโอกาสให้เด็กได้คบหาสมาคมกับบุคคลต่างๆให้ได้ฝึกทักษะการพูด การฟัง การและการเขียน เช่นจัดหาหนังสือประเภทต่างๆไว้ให้อ่าน จัดหาวิทยุโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องเล่นจานเสียง ฯลฯ เด็กจะได้มีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาอยู่เสมอ นอกจากนั้นบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ควรรู้จักเลือกหาหนังสือ ตลอดจนราย-

การต่างๆทางวิทยุและโทรทัศน์ที่ดีและเหมาะสมให้กับเด็กด้วย รายการใดที่เห็นว่าไม่ดีและไม่เหมาะสมก็ควรหลีกเลี่ยง บุคคลต่างๆในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสื่อมวลชนธรรมะมีกระทรวงการโฆษณาไทยใหญ่ถูกต้อง ในด้านการประกาศโฆษณาต่างๆทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือ ก็ควรระมัดระวังให้มาก ในด้านจัดรายการต่างๆควรส่งเสริมการใช้ภาษาไทยที่ดีอยู่เสมอ แม้แต่รายการบันเทิงต่างๆก็ควรระมัดระวังด้วยจะเป็นการช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

จากข้อเสนอแนะต่างๆดังกล่าวมาทั้งหมด อาจเป็นแนวทางให้บุคคลหลายประเภทที่เกี่ยวข้อง ให้นำไปพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป
